

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

WIE VAN DE TWEE ?

Komedie in vier bedrijven

door

Paul Livine

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen

2000

Nr.1639

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste **NEGEN** tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde auteursrechten aan:

Toneelfonds J. Janssens bvba
Te Boelaerlei 107
2140 Borgerhout Antwerpen

Bij aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een formulier "aanvraag tot opvoering". Op dit formulier moet men plaats en datum(s) van opvoering invullen; het moet minstens vier weken voor de opvoering(en) naar Toneelfonds J. Janssens bvba worden gestuurd. Enkele dagen voor de opvoeringen ontvangt u dan van hen de factuur voor te betalen auteursrechten

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende auteursrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

I.B.V.A "Holland"
Postbus 363
1800 AJ Alkmaar.

TARIEFCODE A1

© 1988 Toneelfonds J. Janssens/Paul Livine

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

PERSONAGES.

(4 dames en 5 heren)

JEROME DEWATTE	Man van middelbare leeftijd, tamelijk welstellend, nogal verstrooid type en niet bang voor een slippertje.
RITA	echtgenote van Jerome, zenuwachtig, opvliegend, ook niet bang voor een slippertje.
MOLLY en DOLLY	beide dochters van hogergenoemden, Dolly, de jongste, hoogstens 2 jaar jonger dan Molly.
ROSE	De meid, jong, naïef . schepsel.
HIPPOLIET LANGBEEN	Bediende en boekhouder van Jerome. Erfenisjager. Sluw en onberekenbaar.
DONALD	Muziekleraar van Molly en Dolly.
FELIX	Tuinier. Jonge man maar verkleed als oude man, grijs haar (pruik) en snor.
MINISTER	Deftig geklede meneer.

DECOR.

Een woonkamer.
 Deur links naar hall en bedrijf.
 Deur rechts naar keuken.

MEUBILERING.

Woonkamer doet voorlopig dienst als bureel.
 Grote tafel - voorlopig dienend als schrijftafel.
 Twee kleine tafeltjes - Twee zetels - Een paar stoelen - Een divan -
 een boekenkast - een radio.

1e BEDRIJF.SCENE 1.

Jerome, Rita en Rose.

Bij het opengaan van het doek staat Jerome Dewatte voor een spiegeldeur. Hij heeft een papier in de hand, neemt allerlei standen aan. Steeds afkeurend mompelend en hoofdschuddend, bvb. rechtop, de voeten gesloten bijeen, dreigt het evenwicht te verliezen.

JEROME : Wat is dat nu ? Ik ben toch zó onhandig niet !

(spreidt de voeten open, buigt een weinig het hoofd en zegt plechtig) Mijnheer de Minister... neen,... dat is te hoogmoedig, te plechtig.

(op dat ogenblik komt zijn echtgenote Rita binnen, slaat de handen in de heupen)

RITA : Zou het meneer mijn echtgenoot gelieven zich eens met de zaken bezig te houden in plaats van bokkesprongen te maken ?

JEROME : (schrikt op) Je doet me schrikken jij ! Kon je niet kloppen ? En trouwens, dat zijn geen bokkesprongen, dat zijn...

RITA : Héla ! Je bent nog geen burgemeester hoor ! Al die pretentie.

JEROME : Schat, je weet toch dat ik de speech moet voordragen morgen voor de minister.

RITA : Ja, en dan ?

JEROME : Hoe, en dan ? Ik moet toch repeteren. Ik zou niet in affront willen vallen bij die minister. Kijk eens,... hoe moet dat nu ? (neemt een fikse houding aan, hoofd rechtop)

JEROME : Geachte collega's.

RITA : Zeg je nu collega tegen een minister ?

JEROME : Wel neen, ik geef de verschillende houdingen aan voor de verschillende gelegenheden, volgens de verschillende personaliteiten.

RITA : Welke verschillende ? Och jij ook, welk verschil is er dan ?

JEROME : Zie, zoals daarstraks... geachte collega's. Dan (buigt een weinig het hoofd) heren schepenen, en dan (hoofd wat dieper buigen) meneer de burgemeester...

RITA : Ga je hier de ganse toonladder boven halen ? Toon de houding voor morgen. Je staat daar als een kip die een ei moet leggen.

JEROME : Hé, ik twijfel er niet aan. Zo ! (buigt het bovenlichaam horizontaal, springt onmiddellijk recht met de hand in de rug) Aai, aai, mijn rug !

RITA : (lacht) Oud worden ! ...nu is 't gedaan met pantomime te spelen.

JEROME : Maar schat toch, als ik burgemeester zal zijn lopen de zaken van een leien dakje !

RITA : Ho, ho, denk je dat ?

JEROME : (schreeuwt geestdriftig) Altijd voorwaarts !!
(Rose de meid komt op dat ogenblik op met een paar lepels en vorken en een afwashanddoek in de hand. Op het geschreeuw van Jerome schrikt ze zo geweldig dat ze alles laat vallen wat ze in de handen heeft. Jerome barst in 'n lachen uit.)

ROSE : Och meneer, wat ben ik verschoten.

RITA : Wat kom je hier doen ?

ROSE : Men vraagt meneer aan de telefoon.

JEROME : Ik kom. (blijft ter plaatse) Goed,... ik doe verder (buigt wat en zegt) Meneer de minister ...
(Rose heeft intussen alles opgeraapt en gaat hoofdschuddend af)

RITA : (spottend) Altijd voorwaarts !

JEROME : Natuurlijk, ik kan toch niet achterwaarts buigen.

RITA : Wel neen, je partij... die heet toch "Altijd voorwaarts" ?

JEROME : Ja zeker. Ik moet trachten op de kandidatenlijst te staan...

RITA : En vervolgens verkozen te worden.

JEROME : Dat zal wel, dat zal wel. Met pintjes geraak ik er wel door.

RITA : Pintjes ! ? Hela, hela, je gaat ons toch niet ruïneren door pintjes te betalen aan deze die toch niet voor je zullen stemmen ?
(ze kijkt rond en bemerkt de tafel waarop boeken en farden liggen)
Wat is dat voor een rommel in mijn living ?

JEROME : Je weet toch dat de bediende tijdelijk hier moet werken.

RITA : Waarom ?

JEROME : Omdat de schilders in 't bureau aan 't werk zijn.

RITA : Schilders ? Wat doen die daar ?

JEROME : Schilderen !

RITA : Natuurlijk ! Ik heb nog geen schilders gekend die kasseien leggen.
Had die bediende van jou ten minste papier op mijn tafel gelegd vooraleer zijn boel hier neer te zetten. Enfin... Kom Jerome, kom mee naar 't magazijn, de camion staat geladen en (kijkt rond) waar is die knul van een bediende, ze wachten buiten naar de vervoerdokumenten en die meneer schijnt verdwenen te zijn.

4.

JEROME : Och, hij is misschien naar 't toilet. Hij mag dat toch doen, eh ?
Jij doet dat toch ook.

RITA : Hij zou wat meer mogen werken en minder...

JEROME : Wat ? Maar schat toch, wat wil je van die jongen ? Hij past toch goed op zijn zaak.

RITA : (spottend) Ja meneer, zeker meneer, zoals meneer zegt, enz. enz....
En ik,... ik ben hem geen blik waard.

JEROME : Och kom.
(Rose komt zeer behoedzaam op)

ROSE : Meneer, men wacht nog aan de telefoon.

JEROME : Ja, ja, ik kan toch niet alles tegelijk doen. Waar is hij ?

RITA : Wie ?

JEROME : De telefoon verdorie !

RITA : In 't bureau slimmeke, waar de kasseileggers, hè, de schilders bezig zijn.

JEROME : Is de kamion gelost ?

RITA : (nijdig) Neen. Geladen als 't voor jou hetzelfde is !

SCENE 2.

Jerome, Rita, Hippoliet, Rose.

Hippoliet, de bediende, komt op.

HIPPOLLIET : Dag meneer, dag mevrouw.

JEROME : Dag Hippoliet.

(Rita antwoordt niet)

JEROME : Is alles klaar voor morgen ?

HIPPOLLIET : Ja meneer.

RITA : (meesmuilend, bootst hem na) Ja meneer.

JEROME : Maar enfin, Rita, hou toch op die arme jongen te bespotten.

Hij is een ideale bediende, altijd klaar, in orde, op punt, eh..

RITA : Zeg maar aan die schilders dat ze wat spoed maken, dan kan dat mislukt apenjong hier weer buiten.

(Hippoliet reageert niet en zit vlijtig verder te werken aan de tafel.)

RITA : Zoek maar zo vlug mogelijk een andere bediening, zo ben je uit mijn ogen.

ROSE : (de deur zeer voorzichtig openend, draagt een pakje)

Meneer, ik geloof dat die meneer opgehangen heeft.

JEROME : Wie ? Wat ? Welke meneer ?

ROSE : Die van de telefoon, meneer.

JEROME : Oh ja ! Ik kom (afgaand tot de meid) Wie was het ?

ROSE : Ik weet het niet, meneer. Meneer, de brievenbesteller heeft dat pakje gebracht.

(Geeft een pakje aan Jerome. Deze bekijkt het van alle kanten en schijnt niet te kunnen vermoeden van wie of wat het is. Hij ont- doet het pakje van papier : een doos en daarin een beeld. Rose bekijkt zijdelings de inhoud en slaakt een verdoofde kreet)

RITA : Wat is er ?

ROSE : (wijst naar Jerome die het pakje nog steeds in de handen heeft)
Wat 'n monster !

RITA : Wat is dat voor 'n lelijk ding ?

(Jerome haalt het beeld uit de doos en plaatst het op het buffet, laat het inpakpapier ergens liggen.)

JEROME : Ziezo schat, dat is mijn geluksbrenger, m'n talisman.

RITA : Waar komt die vandaan ?

JEROME : Gekocht op de vlooiemarkt in Parijs.

ROSE : Ho ! Vlooiën ! (loopt af)

JEROME : De verkoper heeft me verteld dat verschillende Chinese keizers hem hebben vereerd als hun talisman..

RITA : En jij gelooft dat, maar... hoe komt dat met de post ?

JEROME : Nu herinner ik mij dat ik het beeld in 't hotel op mijn nachttafel heb gezet en natuurlijk vergeten, achtergelaten.

RITA : Het moeten wel vriendelijke mensen zijn in dat hotel, enne... hoe kennen ze jouw adres ?

JEROME : Er zijn toch de fiches die moeten ingevuld worden.

RITA : Och ja, da's waar ook.

HIPPOLLIET : (komt naar het beeld kijken en roept)

Hoe prachtig ! Enig !

RITA : Dat moesten we verwachten van hem, Hippolliet : hypocriet !

JEROME : Rita hou toch op.

RITA : Wat ga je nu met dat lelijk ding doen ?

JEROME : Hier op de kast laten staan en steeds als ik een gunst moet verkrijgen, spreek ik hem aan, en vraag het hem.

HIPPOLLIET : Prachtig idee, meneer.

(Jerome af)

SCENE 3.

Rita, Hippoliet.

Zodra de deur dicht is zet Hippoliet zijn bril op het voorhoofd, springt op en neemt Rita in zijn armen.

HIPPOLIET : (hartstochtelijk) Och lieveling, je overdrijft toch wat hoor.

Ik denk soms dat je het meent als je me zo uitkaffert.

Nochtans...

(Ze omhelzen elkaar, maar Rita is toch wat terughoudend)

RITA : Voorzichtig Hippoliet, hij kan ieder ogenblik terugkomen en trouwens, ik ben dat spelletje beu. 't Is te gevaarlijk.

HIPPOLIET : Ik ben werkelijk verlegen als je zo tegen mij te keer gaat.

Maar ja, het is het beste middel om de ouwe te verschalken.

(Omhelst haar weer. Rita wijkt wat achterwaarts tot ze met de rug bij een zetel staat. Op dat ogenblik komen Molly en Dolly stoeiend op.)

SCENE 4.

Rita, Hippoliet, Dolly, Molly.

(Hippoliet duwt Rita in de zetel)

HIPPOLIET : Och mevrouw, wat scheelt er aan, bent u onpasselijk ?

MOLLY : (bezorgd) Is ze bewusteloos, meneer Hippoliet ?

HIPPOLIET : Ik denk van wel. (radeloos) Help ! Help !

(Dolly buigt zich over Rita en slaat zachtjes met de vinger op Rita's wang)

DOLLY : Mama, wat is er ?

RITA : (doet alsof ze bijkomt en mompelt) Ach, het is bijna over. Laat me eens ruiken aan dat flesje.

(Wijst naar de flesjes die op de tafel staan. Hippoliet, bijziend, neemt een verkeerd flesje en duwt het onder de neus van Rita.

Deze springt schreeuwend recht en niest een paar maal.)

RITA : Wie steekt er die ammoniak onder mijn neus ?

(Molly en Dolly lachen)

MOLLY : Meneer Hippoliet, mama.

RITA : 'k Zou 't geloven, dat uilskuiken heeft het weer gedaan !

HIPPOLIET : Excuseer mevrouw. Ik had mijn bril niet op. Waar is hij ?
(kijkt rond)

DOLLY : Op uw voorhoofd, meneer Hippoliet.

HIPPOLIET : (onnozel lachend) Och, ik was verstrooid.

MOLLY : Gelukkig dat het meneer Hippoliet was die je vasthield, we zouden het anders wel verdacht hebben gevonden.

RITA : Waarom ?

MOLLY : Wel, je kunt hem toch niet luchten.

RITA : Och ja, 't is waar ook.

(tot Hippoliet) Ga maar verder werken, je hebt je kunsten getoond.
(Jerome op)

SCENE 5.

Jerome, Dolly, Molly, Rita.

DOLLY : Mama was even onpasselijk en lag in de armen van haar beste vriend, meneer Hippoliet.

JEROME : (lacht hartelijk)

Ha, ha, ha, ze dacht zeker dat ze in de hel in de armen van Lucifer was terecht gekomen ?

RITA : Lach maar.... Zeg eens, à propos, meneer mijn echtgenoot is naar Parijs geweest naar dat congres. Je hebt er mij nog niets over verteld.

DOLLY : (plots naar buffet kijkend)

Wat voor viezigheid is me dat ? (duidend op talisman)

RITA : De talisman van papa.

MOLLY : Dat 'n talisman ? Die komt zeker rechtstreeks uit de hel ?

JEROME : Lach maar, lach maar, jullie zullen eens zien wat hij opbrengt.

RITA : Ik kreeg daareven geen antwoord, Jerome. Hoe was het op dat congres ?

JEROME : (schouderophalend) Och niets bijzonders.. Alles is goed afgelopen.

RITA : Je bediende, Petunia, heeft alles kunnen opnemen ? Tiens, waar is ze ?

JEROME : Ik heb ze 'n dag verlof gegeven om uit te rusten. Haar valies staat hier nog.

RITA : Was het zo lastig ?

JEROME : Och, zo en zo.

RITA : (naar Jerome toe) Heeft mijn schat aan mij gedacht ?

JEROME : Zeker, zeker,... waarom vraag je dat ?

RITA : Omdat ik nog steeds wacht op die fles parfum die je me beloofd hebt.

JEROME : (slaat zich op het voorhoofd) Ach ja, die steekt in mijn valies.

RITA : (gaat naar de twee valiezen)

Waar is de jouwe ?

JEROME : (wijst er een aan) Die daar... maar wacht even Rita, ik zal het zelf wel doen.

(Rita zet de valies op tafel en met de rug naar het publiek, begint er in te zoeken. Molly en Dolly gaan ook naar de tafel.)

MOLLY : Er is misschien iets bij voor ons.

DOLLY : Dat zou wel moeten, hé pa, heb je aan ons ook gedacht ?

(Jerome staat intussen gebogen over Hippoliets schouder en beiden discutereren stil.)

SCENE 6.

Jerome, Rita, Molly, Dolly, Hippoliet, Donald.

De muzikleraar Donald Hoorens komt binnen. Hij groet iedereen.

JEROME : Wat wil u, meneer ?

RITA : Maar Jerome, het is de muzikleraar van de meisjes, Donald Hoorens.

JEROME : Ho ja,...Meneer...he...

DONALD : Hoorens, meneer.

JEROME : Dat is mijn vrouw, dat zijn de meisjes Dolly en Molly...

DONALD : Ik ken ze, meneer.

JEROME : En dat is Hippoliet, de bediende... enne... wat een bediende !

(Donald en Hippoliet drukken elkaar de hand)

HIPPOLIET : Meneer... he...

DONALD : Hoorens.

HIPPOLIET : Hoe zegt U ?

JEROME : (luid) Hoorens ! (steekt aan weerszijden van zijn hoofd een vinger op)

RITA : Flauw hoor !

DONALD : (tot Molly en Dolly)
 Kom meisjes, de pianoles.
 (Donald, Molly en Dolly af.)

SCENE 7.

Jerome, Rita, Hippoliet.

Gedurende volgende scene hoort men van ver, nu en dan pianogetokkel.

Rita gaat terug naar de valies.

RITA : En nu dat flesje parfum....de Paris.

(Snuffelt wat in het valies, keert zich bruusk om en roept)

Is dat wel jouw valies, Jerome ?

(Jerome staat terug bij Hippoliet en nauwelijks omkijkend)

JEROME : Wel ja, die bruine, mijn etiket hangt er aan.

RITA : (kijkt naar etiket) Inderdaad, maar...

(keert zich om naar publiek met een beha en panty's in de hand)

Sedert wanneer draag jij 'n beha en dit hier ?

JEROME : (draait zich om) Wat zeg je ?

RITA : (de beha in de hoogte houdend) Is dat van jou ?

JEROME : Ja...ja... enfin... wat vraag je nu ? Natuurlijk niet.

RITA : (verder snuffelend in 't valies)

Een vuil vrouwenslipje, een toilet zakje, hm, hm,... dat is
 eigenaarig !

JEROME : (is nader gekomen, kijkt naar het etiket)

De etiketten zijn waarschijnlijk verwisseld.

RITA : Maar... naast die vrouwelijke zaken steekt ook een mannenhemd,
 een das, en... jouw schoenen.

(Rita gaat naar de andere valies en zet ze ook op tafel.)

JEROME : Je gaat Petunia's valies toch niet nazien, dat is indiscreet.

(Na ze te hebben geopend vertoont Rita een scheerapparaat.)

RITA : Is het soms indiscreet te vragen of die juffrouw zich scheert ?
 enne... mannensokken draagt ?

(ruikt aan de sokken) Het is jouw voetenreuk... ik ken die.

(Werpt alles terug in de valiezen en roept tot Jerome)

Schoft... bedrieger...

(Jerome staat intussen voor zijn talisman en doet alsof hij bidt.)

HIPPOLIET : Mevrouw...

RITA : (nijdig) Wat is er ?

HIPPOLIET : Het is misschien indiscreet, maar...

RITA : Ik heb je niets gevraagd, misbaksel !

JEROME : Laat die jongen spreken.

HIPPOLIET : Ik had onlangs hetzelfde met mijn valies en die van mijn moeder... aan de douane hebben ze zodanig alles dooreen gehaald dat...

JEROME : (tot talisman) Dank je

(tot Rita) Zie je wel... dat zal de uitleg zijn.

RITA : (stapt nadenkend over en weer - plots tot Jerome)

Hoeveel kamers heb je besteld in 't hotel ?

JEROME : Eén natuurlijk !

RITA : (vliegt op) Wat zeg je ?

HIPPOLIET : Meneer is verstrooid. Hij had me opdracht gegeven twee kamers te bestellen.

RITA : Waar is je hotelnota ?

JEROME : Heb ik niet meer.

RITA : Hoe heet dat hotel ?

JEROME : (nadenkend) Ja,...hm... dat weet ik niet meer... het was...

(Hippoliet staat achter Rita en beweegt beide armen als vleugels)

JEROME : Ik weet het... het is de naam van een vogel.

RITA : Welke vogel ?... Het was toch niet hotel de vogel ?

(Hippoliet zet zich in de houding als Napoleon)

JEROME : Ho ja,... de vogel van Napoleon !

RITA : (proest het uit) Hotel in de vogel van Napoleon !

HIPPOLIET : Meneer wil zeggen : een arend.

RITA : Ik vroeg je niets moeial, ga liever terug aan 't werk.

(Hippoliet terug naar de werktafel. Jerome staat bij zijn talisman en streelt hem)

RITA : Wel... ik weet nog niet hoe dat hotel heet.

JEROME : Hippoliet heeft het je gezegd : Napoleons vogel... eh... ik wil zeggen... de arend.

RITA : Ik zie moeilijk in Parijs "Hotel in de arend", maar wel

"Hotel de... (kijkt naar Jerome)

HIPPOLIET : Aigle !

RITA : Stomkop !

JEROME : Zo is 't... Hotel de l'aigle.

(tot talisman) Dank je.

RITA : Waar is mijn parfum nu ?

JEROME : In één van de beide valiezen.

RITA : (haalt een parfumsflesje uit één der valiezen)

Hij heeft er toch aan gedacht.

(Rita ruimt de valiezen terug op en plaatst ze op hun vorige plaats. Begint een en ander op te ruimen en verfrommelt het inpakpapier waarin de talisman stak. Plots herneemt ze zich, strijkt het papier terug plat en leest)

RITA : "Hotel du Nord" - Chambres pour voyageurs.

(tot Jerome) - Hoe komt het dat je fameuze talisman op de nachttafel achtergelaten in Hotel de l'aigle teruggestuurd wordt door het "Hotel du Nord" ?

JEROME : (verschrikt) Ja... ja, dat was het... Hotel du Nord !

RITA : Waarom dan die maskerade met die vogel ? Ik zal het je zeggen :

je hebt één kamer bezet samen met je bediende Petunia.. voilà !

(met beide vingers langs haar hoofd) Hoorens ! of ... cocu !

JEROME : (naar talisman) Zeg, deze keer was het maar flauwtjes hoor.

(tot publiek) - Ziet u, als u op reis gaat neem dan uw vrouw mee zo zult u het noorden (le nord) niet verliezen.

SCENE 8.

Jerome, Rita, Hippoliet, Rose.

Hippoliet staat recht en gaat naar de rechterhoek van de kamer en zoekt een boek in de kast. De open deur onttrekt hem uit het zicht.

RITA : (wat kalmer) - Jerome, je bent 'n bedrieger, 'n vrouwengek, een...

Waarom pas ik zo goed op in die zaak van jou ? Ik vraag het mij wel eens zelf af. Enfin... wat gebeurd is, is gebeurd. Je kunt er maar deugd... eh... ik wil zeggen plezier van gehad hebben.

ROSE : (op van deur rechts)

Meneer, uw tante Ursule heeft gebeld en...

RITA : Ik neem ze...

- ROSE : Ze heeft opgehangen, mevrouw. De juffrouw gelastte me u mede te delen dat ze komende maandag of dinsdag naar hier komt en gans de week zal blijven.
- JEROME : Mijn God, ook die nog !
(Rose loopt verschrikt weg)
- RITA : Vergeet niet aan je tante te vragen hoever die zaak met de notaris staat.
- JEROME : Wie ? Wat ? Welke zaak ?
- RITA : Wel, die verkoop van dat huis.
- JEROME : Moet ik daarvoor naar die draak ?
- RITA : Maar neen, je hoorde toch van Rose dat ze zelf komt.
- JEROME : Och ja, 't is waar ook - (slaat zich op het voorhoofd)
Dus die ouwe zaag komt naar hier, ze komt ons weer de duivel aan doen.
- RITA : Ouwe zaag, ja, dat wel... hm...
- JEROME : Je zal ze weer horen : dat is te breed, dat is te lang, dat is te smal... wie koos die kleren voor de meisjes... dat is niet goed, enz. enz...
- RITA : Dat is wel juist... maar ja... ja moet wat water in je wijn doen...
- JEROME : Of een weinig wijn in mijn water.
- RITA : Denk eens aan, je bent haar enige neef... enige erfgenaam... van eh. ik heb onlangs zo eens 'n sommetje gemaakt... het komt zo alles bijeen op 'n dertig à vijfendertig miljoen.
(Op dat ogenblik laat Hippoliet een boek vallen en Jerome en Rita schrikken op)
- JEROME : Wat was dat ?
- RITA : Ik weet het niet ?
(Ze zien beiden Hippoliet niet zitten, gehurkt)
- JEROME : Hoe oud is ze nu ook weer ?
- RITA : Zestig ongeveer.
- JEROME : Maar zestig !
(loopt naar talisman en doet allerlei gekke bewegingen)
- RITA : Wat doe je ?
- JEROME : Och ik vraag wat steun aan mijn talisman.
- RITA : Voor wat ?
- JEROME : Voor tante....hm...
- RITA : Jerome !